

Slotwoorden van Adam Lamarti en Inès Dehogne, leden van ons Jongerenforum

Vertaald vanuit het Frans

Adam Lamarti

Eendracht maakt macht, betrokkenheid bepaalt de toekomst.

De jeugd is divers, net als haar engagementen, en leert de uitdagingen van haar tijd aan te gaan.

Maar als jongere heb ik altijd het gevoel gehad dat sommige ouderen de neiging hebben om ons alles door te schuiven.

Alle huidige en toekomstige kwesties, alsof wij niet allemaal even verantwoordelijk zijn om te handelen.

Want jong, minder jong of helemaal niet meer jong – als tijdgenoot van deze samenleving gaan haar problemen ons allemaal aan.

Daarom ben ik blij jullie vandaag allemaal te zien, in jullie diversiteit van afkomst, taal en vakgebied,

Samen verenigd door de wil om het beter te doen – beter voor de samenleving, voor de ander, voor onze medeburgers; het samen beter te doen.

Ik was blij te horen in jullie presentaties dat jongeren binnen jullie structuren geen passieve toeschouwers zijn,

Maar echte actoren – dat jullie hen geen stoel aanbieden om te blijven zitten, maar een hand reiken om op te staan.

Met jullie hulp oefenen jongeren zich in rollen als administratief verantwoordelijke, manager, kapitein, coach en nog veel meer.

En deze jongeren bewijzen dat ze nu al leiders zijn – van vandaag én van morgen.

Sommigen van jullie uitten zorgen over de bereidheid van jongeren om zich te engageren,

Dat als er niets te winnen valt, sommige jongeren hun tijd niet zouden willen geven.

Zie dat niet als een gebrek aan wilskracht van de jeugd,

Maar als een symptoom van een wereld die individueel gedrag promoot.

Zie geen verslagen jeugd zonder strijd,

Maar een deel van het publiek dat we met meer kracht en geloof moeten bereiken.

Ja, sommige jongeren zijn niet meer geïnteresseerd in engagement,

En als geëngageerde jongere begrijp ik hen,

Want engagement klinkt politiek, en jongeren hebben geleerd wantrouwig te zijn tegenover politici.

Maar dat betekent niet dat ze niet gepolitiseerd zijn.

De jeugd raakt bewogen door onrecht en klaagt onderdrukking, haat en ongelijkheid aan met intensiteit.

Als vereniging, stichting of organisatie die engagement promoot,

Moeten we deze jongeren terugvinden – vol verlangens en verborgen strijd,

Die diep geëngageerd en gepolitiseerd zijn, maar geen politici.

Aan ons om hen terug te vinden, aan ons om hen de waarde van engagement te tonen.

Engagement is vandaag belangrijker dan ooit.

Laten we niet stoppen met het te zoeken,

Laten we niet stoppen met het te verdedigen,

Laten we blijven bouwen, zonder ooit te discrimineren,

Laten we nooit stoppen met ons te engageren.

Engagement is een porseleinen bord waar we zorg voor moeten dragen.

Laten we de afwassers, de verantwoordelijken en de hoeders ervan zijn.

Inès Dehogne

Men zegt vaak dat jongeren zich niet engageren.

Dat ze achter geld aan zitten.

Dat ze zich verschuilen achter hun schermen.

Dat ze alleen aan zichzelf denken.

Maar wat als ik jullie zeg dat dat beeld niet klopt?

Wat als ik jullie zeg dat engagement overal is, zelfs daar waar je het niet ziet?

Ik vertel jullie een verhaal.

Een paar jaar geleden besloot een jong meisje, dat velen als “te dromerig” zouden omschrijven, een microfoon te nemen om te debatteren met politici.

Ze had geen rijkdom, geen prestigieuze titel.

Alleen een overtuiging: haar stem kon tellen.

Dat meisje was ik.

En ik kan jullie één ding verzekeren: engagement begint niet met grote toespraken, maar met kleine stappen.

Engagement is geen abstract woord.

Het is die leraar die een uur langer blijft om een leerling te helpen.

Het is die buur die zijn deur opent voor een vluchteling.

Het is die jongere die, ondanks vermoeidheid, ervoor kiest om naar een vergadering van een vereniging te gaan in plaats van naar huis te gaan slapen.

Sommigen zullen je vertellen: “Maar dat verandert niets. Het is te klein. De wereld is te groot.”

Ik antwoord hen: “De wereld verandert altijd door degenen die klein durven beginnen.”

Engagement is niet alleen politiek.

Engagement heeft duizend gezichten:

Solidariteit, wanneer we een hand reiken.

Rechtvaardigheid, wanneer we weigeren weg te kijken.

Creativiteit, wanneer we projecten bedenken die niemand durfde te dromen.

Dan zeggen jullie misschien: “Maar wat heeft het voor zin? Jongeren worden niet gehoord.”

Dan zeg ik:

Zelfs een geïsoleerde geit lijkt zwak, maar als de kudde samen beweegt, wordt ze onweerstaanbaar.

Juist omdat men ons niet hoort, moeten we luider spreken.

Juist omdat men zegt dat het onmogelijk is, moeten we het blijven proberen.

Juist omdat men zegt dat de jeugd verloren is, moeten we tonen dat zij de motor van morgen is.

Vandaag zijn we hier niet om te beloven dat we de wereld zullen veranderen.

We zijn hier om te zeggen dat we hem samen kunnen doen beven.

Dat ieder van jullie een deel van de verantwoordelijkheid draagt.

En dat we, verenigd, in staat zijn om wanhoop om te zetten in hoop, onverschilligheid in beweging, apathie in actie.

Dus laat ik jullie achter met één zin:

Engagement betekent niet wachten tot de wereld verandert, maar zelf het ritme zijn dat haar in beweging brengt.

Samen

Mijn naam is Inès Dehogne, een jonge vrouw die zich inzet voor de samenleving.

En ik ben Adam Lamarti, geëngageerd voor een toekomst die ik zelf kies. Bedankt dat jullie naar ons hebben geluisterd – en vooral: blijf jullie engageren.